

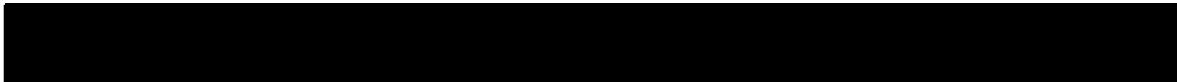

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Okresní soud v Táboře rozhodl předsedou senátu Mgr. Martinem Prokopem a přísedícími Evou Bystřickou a Martinem Morávkem v hlavním líčení konaném dne 1. 10. 2014 v Táboře **t a k t o :**

Obžalovaný

u z n á v á s e v i n n ý m , ž e

dne 24. 12. 2013 v době od cca 10:30 do 13:50 hodin, v úmyslu zapálit minimálně její motorové vozidlo, posílal své bývalé družce – poškozené [REDACTED] [REDACTED] SMS zprávy, jejichž prostřednictvím ji, pod smyšlenou záminkou odvozu za účelem pronájmu rekreační chaty, vylákal do Tábora k nádraží, kde jej následně vyzvedla svým osobním motorovým vozidlem tov. zn. Renault Laguna, RZ [REDACTED] tmavě modré barvy, přičemž obžalovaný již měl s sebou v igelitové tašce kanystr s benzínem a v kapse zapalovač, načež poškozenou navigoval na kraj lesa za obcí [REDACTED] okres Tábor, nedaleko kempu [REDACTED] kde poškozenou za vlasy vytáhl z vozidla, vulgárně ji urážel, vyhrožoval, že ji upálí, a že tam „chcípne“, polil ji a její motorové vozidlo benzínem z kanystru, přičemž držel v ruce zapalovač a pokračoval v nadávkách a výhrůžkách, načež poškozenou donutil, přes její nesouhlas, nejprve k orálnímu pohlavnímu styku, a následně k souloži, čemuž se poškozená ze strachu, šoku a bezmoci

podvolila,

t e d y

jiného pohrůžkou násilí donutil k pohlavnímu styku a takový čin spáchal souloží a jiným pohlavním stykem provedeným způsobem srovnatelným se souloží a se zbraní,

č í m ž s p á c h a l

zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a), c) trestního zákoníku,

a o d s u z u j e s e

za tento a sbíhající se přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, jímž byl uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Táboře ze dne 30. 4. 2014, č. j. 3T 40/2014 – 194, jenž právní moci nabyl dne 28. 5. 2014,

podle § 185 odst. 2 tr. zákoníku za užití § 43 odst. 2 tr. zákoníku k **souhrnnému** trestu odnětí svobody v trvání **3 (tři) let a 6 (šest) měsíců nepodmíněně.**

Podle § 56 odst. 1 tr. zákoníku a § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku za užití § 56 odst. 3 tr. zákoníku se obžalovaný pro výkon tohoto trestu zařazuje do **věznice s dozorem.**

Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku se obžalovanému ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu **2 (dvou) let.**

Tímto rozsudkem se podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku ruší výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 30. 4. 2014, č. j. 3T 40/2014 – 194, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

O d ů v o d n ě n í :

V hlavním líčení byl vyslechnut obžalovaný [redacted] svědkyně [redacted] byl čten záznam o podaném vysvětlení svědků [redacted] dále byly provedeny i důkazy listinné, jejichž podstatný obsah je citován níže.

Obžalovaný [redacted] v přípravném řízení připustil, že chtěl poškozené [redacted] zapálit auto. Rozhodl se tak již v pondělí 23. 12. 2013 po hádce, jejímž předmětem byly vztahy poškozené s jinými muži. V neděli 22. 12. 2013 hovořil s [redacted] bývalým manželem poškozené, jenž obžalovanému potvrdil, že s ním poškozená má intimní poměr, a také že [redacted] není jediný muž, s nímž se takto stýká. Inkriminovaný den zakoupil benzín a domluvil se s poškozenou, že jej vyzvedne vozem. Jeli spolu do [redacted] cestou se jej poškozená ptala, co má v tašce, on jí sdělil, že má pro ni dárek. Poškozená následně zastavila vedle silnice. Povídali si v autě, poškozená chtěla s obžalovaným mít sex, s tím, že se spolu již nevidí. Následně mezi nimi došlo k pohlavnímu styku, resp. i k orálnímu sexu. Tento proběhl se souhlasem poškozené. Během sexu si obžalovaný

uvědomil, že jej poškozená podvádí, proto již v sexu nemohl pokračovat. Následně odešel za vozidlo, uchopil kanystr s benzínem a začal auto polévat. Poškozená začala „dělat scény,“ strkala do něj, držela jej za ruku, chtěla mu v polévání vozu benzínem zabránit. Je možné, že když „bojovali“ o kanystr, polil ji benzínem. Poškozená mu slibovala, že jej vezme k sobě zpátky, že s ním zase začne bydlet. Nato se obžalovaný uklidnil a rozhodl se, že auto nezapálí. Kdyby mu to poškozená nenabídla, vůz by asi zapálil. Auto se však fakticky zapálit nepokusil, zapalovač měl po celou dobu v kapse, ale nevytáhl jej. Chtěl jít domů pěšky, poškozená jej ale svezla do Tábora. Obžalovaný šel poté do herny. Následně mu poškozená telefonovala, kde je, poté jej zajistila hlídka policie a skončil na stanici. V hlavním líčení obžalovaný svou výpověď potvrdil, uvedl však, že vše bylo spíše pouze „divadlo,“ neboť na poškozenou žárlil.

Svědčyně [redacted] v přípravném řízení vypověděla, že s obžalovaným žije asi pět let, má s ním nezletilého syna. Do počátku prosince 2013 byli spolu, poté se opakovaně rozcházel. Dne 24. 12. 2013 jí obžalovaný zavolal, že potřebuje dovézt k chatce, kterou si pronajal. Vyzvedla jej na nádraží, obžalovaný měl s sebou igelitovou tašku. Říkal, že tam má dárek pro syna. Během cesty telefonoval obžalovanému [redacted] bývalý manžel poškozené. Když dojeli na místo, obžalovaný vystoupil z auta, otevřel dveře u řidiče a za vlasy ji vytáhl ven. Sprostě poškozené nadával, že „chcípne“ a že ji upálí. Jednou rukou ji držel před kapotou automobilu a druhou rukou na ni cákal benzín z kanystru. Následně vytáhl z kapsy zapalovač. Nezapálil jej, ale vyhrožoval, že ji zapálí. Poškozená začala křičet, obžalovaný reagoval slovy, cit. „*neřvi, kurvo, nebo tě zapálím.*“ Donutil ji k orálnímu sexu s tím, chtěl, ať mu to „udělá“ jako jejímu bývalému manželovi. Přitom jí nadával, vyhrožoval jí, že jí zapálí. Chtěl s poškozenou v autě souložit, poškozená se však bála, neboť bylo polité benzínem, proto šli dále od auta. K obžalovanému se poškozená otočila zády, poškozený jí sundal spodní prádlo a vykonal na ni soulož. Při tom poškozené již nenadával, nevyhrožoval, fyzické násilí při souloži nepoužil, neboť se mu nebránila. Celou dobu plakala. Poté se obžalovaný uklidnil a šli zpátky do auta. V hlavním líčení poškozená dále uvedla, že s obžalovaným byli v kritické době druh a družka a s jeho trestním stíháním nesouhlasí. Z podaného vysvětlení **svědka** [redacted] bylo zjištěno, že tento je bývalým manželem poškozené. S poškozenou se pravidelně stýká. Poškozená se mu několikrát svěřila, že ji obžalovaný [redacted] bije. Dne 24. 12. 2013 telefonoval svědek poškozené, ta do telefonu plakala a sdělila mu, že ji obžalovaný poléval benzínem. Následně mu i řekla, že ji měl obžalovaný na Štědrý den i znásilnit. Připustil, že obžalovanému [redacted] prozradil, že s ním poškozená spala v době, kdy byli s obžalovaným ještě spolu. **Svědčyně** [redacted] (obsluha čerpací stanice EuroOil ve Veselí nad Lužnicí) uvedla, že dne 24. 12. 2013 v odpoledních hodinách přišel k čerpací stanici muž a požádal ji o prázdný kanystr na benzín. Ona mu dala prázdný kanystr od směsi do ostříkovačů, do něhož následně ten muž natankoval benzín Natural 95 za 30 Kč, zakoupil igelitovou tašku, a poté odešel z čerpací stanice pěšky.

Pokud jde o **důkazy listinné**, z odborného vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví genetika vyplývá, že v rámci genetického zkoumání byla nalezena shoda na úrovni individuální identifikace mezi majoritní složkou smíšeného genetického profilu stanoveného z biologické stopy č. 4, zajištěné při ohledání místa činu z víčka od kanystru a genetického profilu obžalovaného [redacted]. Z odborného vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví fyzikální chemie, se zjišťuje, že v chemických stopách č. 6 a 7 (stěry z kapoty a pátých dveří vozidla) nebyla zjištěna přítomnost akceleračních hoření, čímž není vyloučeno jejich kvantitativní odpaření. Ve srovnávacím materiálu (oděvu – svetru poškozené) byla zjištěna přítomnost nižší ropné frakce odpovídající automobilovému benzínu - hořlaviny I. třídy nebezpečnosti. Samotný materiál oděvu je dle složení hořlavý a poměrně snadno zapalitelný. Dále bylo

soudem konstatováno usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 6. 2014 č. j. 14To 195/2014-220, stran otázky zpětvzetí souhlasu poškozené s trestním stíháním obžalovaného, konstatován byl příloховý spis Okresního soudu v Táboře sp. zn. 10T 170/2003, rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 3T 33/2011, resp. další listiny charakterizující obžalovaného, kdy z popisu z evidence rejstříku trestů vyplývá, že obžalovaný byl 11x soudně trestán. Naposledy byl pravomocně odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Táboře ze dne 30. 4. 2014, č. j. 3T 40/2014 – 194, pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 12 měsíců nepodmíněně. Obžalovaný nebyl projednáván v komisi pro projednávání přestupků [REDACTED]

Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu, řídíce se svým vnitřním přesvědčením založeném na pečlivém uvážení všech okolností případu (§ 2 odst. 6 trestního řádu) a dospěl k závěru, že má k dispozici dostatečný důkazní materiál, který mu dovoluje ve věci rozhodnout o **vině obžalovaného**. Soud konstatuje, že postup, navrhovaný obhájcem obžalovaného ohledně opětovného zastavení trestního stíhání obžalovaného pro zpětvzetí souhlasu poškozené možný není, neboť soud je právním názorem, vysloveným v usnesení stížnostního soudu ze dne 27.6.2014, č.j. 14To 195/2014 – 220, vázán, a tento je zcela jednoznačný. Trestní stíhání obžalovaného není podmíněno souhlasem poškozené, neboť tato neměla dle stanoviska soudu II. stupně v době spáchání činu postavení družky obžalovaného. Vina obžalovaného pak vyplývá jednoznačně z podrobné, skutkově bohaté výpovědi poškozené. Z okolností celé věci je přitom patrné, že poškozená [REDACTED] neměla žádný motiv obžalovaného křivě obvinít. Naopak tam, kde to bylo možné (krádež vozidla Fiat Ducato, které se obžalovaný nepochybně dopustil), vzala svůj souhlas s trestním stíháním obžalovaného zpět, přičemž však nezpochybnila vlastní vyjádření na policii, resp. spontánní svěření se s celou událostí svědku [REDACTED] s nímž hovořila krátce po činu. Její vyslovený nesouhlas s trestním stíháním byl motivován snahou poškozené (zpětně) obžalovanému pomoci, nikoli proto, že by se skutek nestal. Oba aktéři události se jinak shodují ve všech okolnostech, které skutku předcházely, jako je místo, čas skutku, detail tašky z kanistrem benzínu, jenž obžalovaný vydával za vánoční dárek. S jedinou výjimkou, a to ohledně dobrovolnosti pohlavního styku. Obžalovaný doznává, že vylákal poškozenou do lesa za obcí [REDACTED] v úmyslu jí zapálit vozidlo. Fakt, že si za tímto účelem opatřil benzin a že měl u sebe zapalovač, vyplývá z jeho vlastní výpovědi i z dalších provedených důkazů. Obžalovaný nepopírá, že vozidlo polil benzinem a u výslechu na policii uvedl, že vozidlo nezapálil v podstatě pouze v reakci na sliby poškozené, že jej znovu vezme k sobě. Je tedy otázkou, proč by takto dramatickou, násilnou scénu, k níž došlo dne 24. 12. 2013 v lese za [REDACTED] poškozená musela obohacovat o moment sexuálního násilí, který – s ohledem na letoru obžalovaného, s nímž žila – vnímala mnohem méně úkorně, než osoba, nevyklá podobnému zacházení. Mimoto, podle přesvědčení soudu bylo znásilnění poškozené vedlejším, spontánním vyústěním plánu obžalovaného na pomstu za její za údajnou či skutečnou nevěru. Tvrdí-li poškozená, že ji obžalovaný donutil k orálnímu sexu se slovy, aby dělala to, co dělá s [REDACTED] šlo o reakci na žárlivost obžalovaného na bývalého manžela poškozené, se kterým krátce předtím hovořil. Detail násilného pohlavního styku, vedeného zcela zjevnou motivací ponížít poškozenou a pomstít se jí za její, ať již skutečnou či domnělou nevěru, působí zcela věrohodně a jen stěží by si jej poškozená vymyslela. Poškozená mimoto nelíbí jinou formu násilí, než vyhrožování zapálením. Přičemž právě odborné zkoumání potvrzuje, že oděv poškozené byl skutečně polit benzinem, zatímco na vozidle stopy hořlaviny nalezeny nebyly, což může korespondovat s tvrzením poškozené, že obžalovaný polil primárně ji a až zbytek benzínu nalil na zadní část vozu. Obžalovanému přitom není nejen majetková trestná činnost, ale ani nevybíravé násilí vůči slabším osobám, nijak cizí. Tento byl v minulosti,

rozsudkem zdejšího soudu sp. zn. 10T 170/2003, uznán vinným (vedle dvou trestných činů loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zákona, tří trestných činů krádeže podle § 247 odst. 1 písm. a), b), e), dílem d) tr. zákona a šesti trestných činů porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1, dílem odst. 2 tr. zákona), též pro tři trestné činy vydírání podle § 235 odst. 1 tr. zákona, jehož se dopustil mimo jiné tím, že poškozeného naložil do vozidla, odvezl na několik míst v okolí města ██████ nutil jej svléci se do naha a poté jej též fyzicky napadl.

Provedenými důkazy má tedy soud za prokázané, že obžalovaný poškozenou donutil, přes její nesouhlas, k orálnímu pohlavnímu styku (takto srovnatelnému se souloží) a souloží pohrůzkou násilí, konkrétně politím hořlavinou a hrozbou, že ji upálí. Činu se přitom dopustil se zbraní, jíž se ve smyslu § 118 tr. zákoníku rozumí cokoli, čím je možno učinit útok proti tělu (resp. zamezení odporu) důraznějším. Naplnil tedy vedle dalšího, po objektivní a subjektivní stránce, též znak skutkové podstaty zvlášť závažného zločinu znásilnění podle ust. § 185 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku.

Pokud jde o **výrok o druhu a výměře trestu**, soud bere v úvahu kritéria stanovená ustanoveními § 38 a § 39 tr. zákoníku, tedy jednak povahu a závažnost projednávaného trestného činu a jednak poměry pachatele, tj. zásadu přiměřenosti (proporcionality) trestní sankce v širším slova smyslu, jednak také požadavek tzv. subsidiarity trestní sankce (§ 38 odst. 1, 2 tr. zákoníku). Při stanovení druhu trestu a jeho výměry pak soud přihlédne ve smyslu § 39 odst. 1, 2 tr. zákoníku k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu (jež jsou určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem), dále soud přihlédne k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům pachatele a k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy. Mimoto soud přihlédne k chování pachatele po činu, zejména k jeho snaze nahradit škodu nebo odstranit jiné škodlivé následky činu, a konečně k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro budoucí život obžalovaného. Soud mimoto posuzuje existenci polehčujících a přitěžujících okolností, jak je definuje ust. § 41 a § 42 tr. zákoníku, a poté dospěl k následujícím závěrům: Částečnou polehčující okolností na straně obžalovaného je fakt, že zčásti přispěl k objasnění svého trestného činu, konkrétně k objasnění své motivace, byť jednání, zakládající znaky žalovaného zločinu popírá. Jakkoli způsob provedení činu, tedy sexuální násilí pod pohrůzkou zapálení, byl objektivně zcela bezskrupulózní, specifický je projednávaný skutek tím, že poškozená, jenž se rekrutuje ze specifického socio-kulturního milieu, zcela zjevně jednání obžalovaného nesla méně úkorně, než by tomu bylo u běžného vzorku populace. Do tohoto závěru dobře zapadá fakt, že obžalovaného po skutku odvezla vozem zpět do ██████ (byť následně kontaktovala policii) a především, že mu v podstatě jeho jednání odpustila. Následky jednání obžalovaného tedy determinuje fakt, že se jej dopustil na své bývalé družce, která byla nevybíravému jednání obžalovaného uvyklá. Proto byl dopad jeho činu očividně méně citelný, než pokud by se jednání dopustil vůči neznámé, případně vůči méně zranitelné ženě. To však samozřejmě nesnižuje typovou, pouze konkrétní společenskou škodlivost jednání obžalovaného. Dalším faktorem úvah o výměře trestu, hovořícím naopak v neprospěch obžalovaného, je míra jeho narušení. Tu ilustrují jeho předchozí trestní odsouzení. Obžalovaný již totiž byl pro násilné jednání v minulosti opakovaně souzen, poprvé v roce 1996, ještě jako mladistvý, pro loupež a vydírání pod sp. zn. 1T 351/95 a pro totožnou trestnou činnost dále v roce 2005, pod sp. zn. 10T 170/2003, již k trestu odnětí svobody v trvání 6 let. Z jeho předchozích odsouzení, jinak převážně pro majetkovou trestnou činnost, se nepřihlíží ke třem, z roku 2003, 2011 a 2012, z důvodu prezidentské amnestie. Obžalovanému byl ukládán trest souhrnný, a to do odsouzení z rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 30. 4. 2014, č.j. 3T 40/2014 – 194,

jímž mu byl ukládán trest odnětí svobody v trvání 12 měsíců. V sazbě 2 léta až 10 let odnětí svobody, byl obžalovanému trest, z výše popsaných důvodů vyměřen, ještě v 1/5 zákonné trestní sazby. Tedy trest, jenž soud hodnotí jako ještě shovívavý, zvláště, byl-li pro výkon nepodmíněného trestu obžalovaný zařazen za užití diskrece, svěřené soudu ust. § 56 odst. 3 tr. zákoníku, nikoli do věznice ostrahou, ale do věznice mírnějšího typu, tedy s dozorem, především proto, aby měl možnost pracovního zařazení a tím i plnění vyživovací povinnosti. Zopakován byl jemu uložený trest zákazu činnosti, za současného zrušení výroku o trestu v trestní věci sp. zn. 3T 40/2014.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku je **přípustné odvolání do o s m i dnů** od doručení opisu rozsudku prostřednictvím Okresního soudu v Táboře ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká
- c) zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci
- d) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může ho napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh, a to ve lhůtě, v níž může podat odvolání obžalovaný. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě, v níž je lze podat, nebo v další lhůtě stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda ho podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Právo podat odvolání nepřísluší tomu, kdo se ho výslovně vzdal. Odvolání je nutno podat ve

t ř e c h vyhotoveních.

V Táboře dne 1. 10. 2014

Mgr. Martin Prokop v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Martina Skopcová

